

Változatlan formában szabadon terjeszthető.

A TARTALOMBÓL:

Fiatlok Len- 2
dületben Prog-
ram

DÖK-ből 2
VGYIŐ-be

Forogj, pörögj 4
világ!

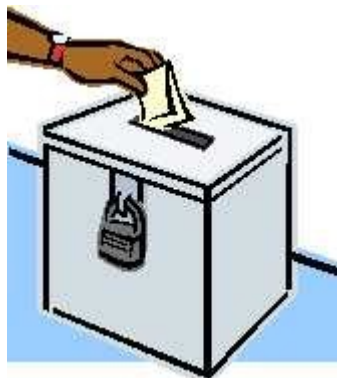
Diák- 6
önkormányzati
portál

EURÓPAI UNIÓS VÉLEMÉNY- NYILVÁNÍTÓ IFJÚSÁGI SZAVAZÁS

Az USA-ban a „nagy választással” egyidőben megrendezik a fiatalok számára is a szavazást. Az eredménye nagyjából megegyezik a „hivatalos” szavazásával, de nem is ez a lényeg. A fontos, hogy hozzászokjanak, megismerjék a voksolás körülményeit, s érezzék, hogy milyen az, ha gyakorolhatják a választójogukat, ha kinyilváníthatják a véleményüket!

A Városi Gyermekek és Ifjúsági Önkormányzat kezdeményezésére a Dél-alföldi régióban Hódmezővásárhelyen, Orosházán és Sándorfalván hirdettük meg a fiatalok körében az Európai Unióhoz való csatlakozással kapcsolatos vélemény-nyilvánító szavazást. Az USA-ban már hagyományosan, az elnökválasztással egy időben megrendezett voksolás mintájára – hazánkban első ízben – 2003. április 9-

én járulhattak az urnákhoz a 14 – 18 év közötti Hódmezővásárhelyen élő és/vagy tanuló állampolgárok, hogy kinyilvánítsák véleményüket egy, az ő életüket is jelentősen befolyásoló kérdésben.

A szavazás lebonyolítása

A szavazásra 14:00-tól 17:00-ig került sor a helyi Olvasókörökben, illetve az Ifjúsági Parkban. Minden olvasókörben választási bizottság volt, akik

„ellenőrizték” a szavazók személyazonosságát, s aláírták a névjegyzéket. A szavazáshoz mindenkinek csak a diákigazolványát kellett magával vinnie. A kilenc olvasókörben lévő választási bizottságok két-két főből álltak. Egyiküket az adott olvasókörből kértük fel, a másik fő a Városi Gyermekek és Ifjúsági Önkormányzat egy-egy képviselője volt.

A szavazás megkezdése az urnák hitelesítésével kezdődött. Miután ez megtörtént, s az urnát lezárták az ékező választó fiatalok diákigazolványuk felmutatásával azonosították magukat, s igazolták, hogy valóban az említett korosztályba tartoznak, és valóban Hódmezővásárhelyen élnek és/vagy tanulnak. Az azonosítás után írhatták alá a névjegyzéket, majd előttük a választási bizottság egyik tagja lepecsételte a szavazócédulát. Ekkor a választó fiatal bement a

folytatás a 3. oldalon

Egy DÖK elnök meg NEM választásának rövid története

Örök igazság: a széllel szemben nem érdemes... De az is tény, hogy azok vitték előrébb a világot, akik mégis megpróbálták... Az alábbi rövid, ámde „velős” történet azt is igazolja, hogy az iskola – még a középiskolai is! – egy külön világ, ahol (mégsem) „... a víz az úr!”, hanem a gálya...

Azt hiszem, sokan érezzük azt, hogy az ifjúsági munkát nem ismerik el eléggé. (Viszont örömmel tapasztalom, hogy ezt felsőbb körökben is felismerték és próbálnak tenni ellene. Kíváncsian várom az eredményt.) S talán ebből adódik, hogy elég sok iskolában úgy tesznek, mintha nagyon fontosnak tartanák, hogy legyen egy jó DÖK elnök. Ez azonban csak a látszat és intézménye válogatja, hogy hol

bukik meg a terv. Van, ahol már az iskolaigazgatót sem érdekli a dolog, van, ahol a patronáló tanár érzi nyűgnek feladatát, és van olyan is, hogy elnökjelölt nincs. Na de lássuk a mi esetünket!

Azt mondják, az igazgató úr nagyon szeretné, ha lenne végre DÖK elnöke az iskolának. (Mert több mint egy évig egyáltalán nem volt.) Ezt elhisszük, mert feltételezzük, hogy az igazgató úr tudja, hogy mi lenne jó az iskolának. És látta azt is, hogy tíz évvel ezelőtt milyen volt a diáklelet az iskolánkban.

folytatás a 3. oldalon

Fiatalok Lendületben Program

Nem csak képtelenen, hanem valóságosan is „kinyílt egy kapu” 2004. május 1-jén, Magyarország EU-tagságával. A legnagyobb haszonélvezői ennek a ténynek a fiatalok, akik – ha kellően tájékozottak és érdeklődők – életkoruknál fogva bátrabban indulnak el, hogy felfedezzék a világot.

A programról a tájékoztatót 2008. május 14-én rendezte meg a MOBILITÁS Hódmezővásárhelyen.

A program során megismerkedhettünk az Európai Önkéntes Szolgálattal, az ifjúsági cserékkel és kezdeményezésekkel. Kaptunk ismertető anyagot is, amit szívesen la-

poztatok mindig. A programot fényképekkel tették még élvezhetőbbé. A végén kérdéseket tettek fel, és ha jól választunk értékes ajándékokat kaphattunk meg.

Európai Önkéntes Szolgálat (EVS)

Ezt az Európai Unió finanszírozza azon fiatalok számára, akik elmúltak 18 évesek és még nem töltötték be a 30. életévüket. Nem szükséges nyelvtudás, felsőfokú képzettség, csak bátorság és egy kis vállalkozó kedv. A vállalkozó kedvűek az Eu országaiba utazhatnak. Fizetik az utazást, a szállást és az étkezést is valamint zsebpénzt is fizetnek. Lehetőség van többszöri ki-

utazásra is.

Spanyolországról hallhattunk élménybeszámolót. A hölgy Murciába utazott, ami az ország déli részén van. Szinte semmit sem tudott spanyolul, de biztosítottak számára nyelvtanfolyamot. Ő egy anyatonban dolgozott. Az új családok érkezésekor ruhákat kellett keresnie, dokumentumokat kellett intéznie valamint a gyerekekkel játszania, tanulnia. Sok különös élmény történt vele pl.: mikor megkóstolta az utcán lévő narancsot, a reggeli buszra várva, amikor mindenki szóba elegyedik egymással. Persze nem lehetett olyan könnyű a csa-

folytatás a 4. oldalon

DÖK-ből VGYIÖ-be avagy egy mini-karrier története

Ha valaki igazán akar tenni valami hasznosat a többiekért, s ezt önzetlenül és örömmel teszi, akkor törvényszerűen megtalálja azt a közeget, közösséget, melyben „kiélheti” ezen kedvtelését. S ha az iskolában nincs rá elég terepe, akkor – szintén magától értetődően – máshol keresi, s találja meg azt!

Talán harmadikos lehettem általános iskolában, amikor az egyik szünet végén, az iskolaudvaron az osztályunk sarkozóhelyén néhány társammal a becsöngetést vártuk. Ahogy az óra elején az lenni szokott az osztályfőnökünket, Anikó nénit közeledni láttuk hozzáink. Ő odafordult Csabához és azt mondta neki: „Ma 6. órában DÖK ülés lesz a 8-as teremben, Te menjél el és képviseld az osztályt.” Ezt a mondatot véletlenül hallottam meg és felmerült bennem a kérdés, hogy mi (az osztály) miért nem tudunk erről.

Ötödikben új osztályfőnököt kaptunk, ő a tanév első napján

megkérdezte, hogy ki szeretné képviselni az osztályt a DÖK-ben. Mivel nem volt nagy túljelentkezés így én lettem osztályunk képviselője.

Általános iskolában nem volt jelentősebb szerepe a diákönkormányzatnak: minden tanév elején véleményeztük az iskola házirendjét, s néha-néha a patronáló tanár megkért minket, hogy kérdezzük meg osztálytársaink véleményét egy-egy témáról. (Pl.: Milyen programok legyenek az iskolai gyereknapon?) Mi programokat nem szerveztünk. Nyolcadikos koromban megkértek, hogy menjek el a Városi Gyermekek és Ifjúsági Önkormányzat (VGYIÖ) testületi ülésére, mert akit szeptemberben megválasztottak, hogy képviselje iskolánk diákságát, már nem tudta tovább ellátni feladatait. A települési ifjúsági önkormányzat ugyan hasonló a diákönkormányzathoz, mégis teljesen különbözik attól. Itt sokmindent tanultam, aminek nem csak a VGYIÖ-ben, hanem később a középiskolai DÖK-ben, majd a „nagybetűs” életben is hasz-

nát tudtam venni.

A középiskola második osztályában DÖK-elnökké választottak. Ezen a DÖK-ösök szavazhattak csak. Ezt a választást sem volt túl nehéz megnyerni, hiszen én voltam az egyetlen jelölt.

Harmadikban új patronáló pedagógust kaptunk, aki az eddigiekhez képest sokkal inkább érdeklődött a DÖK iránt. Nem nagykétségbe, de elmondhatom, hogy egy kicsit ő is tanult tőlem, s amennyire lehetett szabad kezét kaptam tőle. Minden évben tartottunk

„Diákparlamentet”, aminek a lényege az volt, hogy egy-két hétig az aulában egy ládát helyeztünk ki, melybe bárki bedobhatta, hogy milyen problémái, ötletei, és kérései vannak. Sok meglepő dologgal találkozottunk. Nem értettük, hogy a ládába, ki és miért dob szemetet, vagy szendvicset, de azért egy-két használható ötlet is akadt. Miután összesítettük a beérkező panaszokat, kéréseket, meghívtuk az illetékes tanárokat, és az igazga-

folytatás a 5. oldalon

Az Európai Bizottság ifjúsági programokkal kapcsolatos weboldala <http://ec.europa.eu/youth>

Európai Ifjúsági Portál (magyarul is böngészhető) <http://europa.eu/youth/>

Youthpass honlap <http://www.youthpass.eu/>

Fiatalok Lendületben Program <http://www.mobilitas.hu/flp>

EURÓPAI UNIÓS VÉLEMÉNY- NYILVÁNÍTÓ IFJÚSÁGI SZAVAZÁS

folytatás az első oldalról

szavazófülkébe, ahol vagy az „Igen” vagy pedig a „Nem” szó melletti körbe kellett X-szel, vagy +-szal megjelölni, hogy melyik változatra kíván voksolni. A szavazat akkor volt érvényes, ha csak az egyiket jelölte meg, s azt szabályosan tette, tehát a két egymást metsző vonal nem lóghat ki a körből, nem írhat a szavazócédulára, nem húzhatja alá, amelyre szavazni akar, stb. Miután a választó bejelölte, hogy mire kíván szavazni a szavazócéduláját az urnába dobta, valamint a szavazócédula átvételekor kapott egy belépőjegyet az esti EU-bulira.

A szavazás meghirdetése
Minden helyi iskolába pontosan

annyi szórólapot juttatunk el a szavazásról, ahány 14-18 év közötti tanuló járt egy-egy adott iskolába. A szavazás minél szélesebb körben való meghirdetésünkre, segítségünkre voltak a helyi iskolák, a helyi média, illetve a helyi Önkormányzat. A szórólapokon és plakátokon részletesen leírtuk, hogy kik, mikor, és hogyan szavazhatnak. Ezekből kiderült, hogy mikor érvényes a szavazócédula, s az is, hogy a szavazáshoz mit hozzanak magukkal. Szórólapot minden helyi iskolába járó fiatal a saját kezébe kapott, a plakátok megtalálhatók voltak az önkormányzat hirdetőtábláin, az iskolákban és a forgalmasabb helyeken (könyvtár, pályaudvarok, olvasókörök).

Együttműködőink, támogatóink

A szavazás lebonyolításához jelentős támogatást kaptunk Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város Önkormányzatától, hiszen biztosították számunkra a hirdetőtáblák használatát, melyek a város minden egyes városrészén, több helyen is megtalálható; rendelkezésünkre bocsátották, a hivatalos szavazásokon használt urnákat, valamint megkaptuk a helyi fiatalok névjegyzékét is.

A szavazás számára helyszínt biztosítottak a helyi olvasókörök, valamint az Ifjúsági Park Kht.

Kísérő programok

A szavazás ideje alatt az Ifjúsági Parkban, az Európai Unióval kapcsolatban tájékoztató füzetekhez lehetett hozzájutni. Lehetőség volt azok tartalmáról, véleményekről, lehetőségekről beszélgetni a helyszínen. A napot EU-bulival zártuk.

Bálint Andrea
Hódmezővásárhely

Egy DÖK elnök meg NEM választásának rövid története

folytatás az első oldalról

A patronáló tanár. Talán ő a huncyó? Aki kiírta a pályázatot és kifüggesztette a hirdetőtáblára, azzal a felszólítással, hogy: „Legyél Te az új DÖK elnök!” Ez első lépésnek nem rossz. Bár ezt tavaly is megjártuk, csak akkor egyáltalán nem érdekelt senkit. És a vissza nem térő lehetőségre most is sajnos csak ketten kapták fel a fejüket. (Tehát már van két elszánt elnökjelöltünk is. Rajtuk nem múlik.) Ez a két tanuló vette a fáradságot, hogy megírja pályázatát és benyújtsa azt az illetékesnek. „A pályázatok jók.” Jött a válasz. „De várunk még, hátha más is beadja. Nos, mi vártunk, de senki nem aktivizálta magát. S mialatt vártunk, megindult a háttérben a verseny. Kinek jut eszébe olyan dolog, ami a másoknak nem. Aláírásgyűjtés, szervezeti és működési szabályzat megírása, a választás menetének kitalálása stb. Mert menet közben kiderült, hogy az eddig alkalmazott választási módszer jó volt ugyan, csak senki nem emlékszik rá pontosan. Mikor már több mint egy hónap telt el a pá-

lyázat beadása óta, és még mindig nem történt semmi, megkérdeztem: „Mikor lesz választás?” „Nem tudom, mert nem tudom eldönteni, hogy a végzősök is szavazzanak-e.” Ez volt a felelet. Talán döntésük el, gondoltam. Vagy döntse el az igazgató úr, akinek ez az ügy nagyon fontos. De mivel minden probléma megoldódik magától, ez is így tett. A végzősök elballagtak, így már esélyük sincs szavazni. „De miért nem történik még mindig semmi?” Kérdeztem én újból. A válasz: „Majd választunk szeptemberben. Akkor már úgyis muszáj lesz.” „Jó. Értem én. De ha ez az ügy mindenkinek olyan fontos, akkor nem az lenne a logikus, hogy minél hamarabb döntést hozunk?” Ezt viszont már csak magamtól merem megkérdezni. Ráadásul a tanárok is engem kezdtek faggatni: „Na, mikor lesz eredmény?” Így az az ember kapta a legtöbb kérdést,

aki maga sem tudott semmit, és kérdezni szeretett volna.

Végül a nagy kérdezősködésben odáig jutottam, hogy ismét magamhoz fordultam: „Tényleg kell ez nekem?” És a választ azóta is keresem. Hiszen már az is igen nagy erőfeszítést igényelt, hogy felvettem a kesztyűt, és végre megírtam a pályázatot. (Több mint egy év és jó pár álmatlan, ötleteléssel töltött éjszaka után szántam csak rá magam.) De megírtam és sokaknak tetszett, ezért nem fogom hagyni, hogy egy elnyújtott választási procedura vessen véget a még meg sem kezdett DÖK elnöki pályafutásomnak.

A nyári szünetben felkészülök a jövő évre, kitalálom, hogy mit és hogyan szeretnék megvalósítani jövőre, és remélem, a szeptember az én győzelmemet hozza majd. És akkor bebizonyítom mindenkinek, hogy ha nem is tudtam előre pontosan, hogy mire vállalkozok, azért megállom a helyemet ezen a poszton.

Kiss Gerda
Hódmezővásárhely

folytatás a 2. oldalról

ládjától távol lenni. Egy ilyen kirándulás nagyon megváltoztatja egy ember világnézetét.

Ifjúsági csere

13–25 év közötti fiataloknak szól. A találkozáshoz kell egy téma is pl.: akik szeretnek fényképezni, sportolni.

Egy fiú Madridban járt egy hétig. Több ország részvételével jött létre a program, felejthetetlen emlékekkel lett gazdagabb. A kommunikálásukat megnehezítette, hogy nem volt olyan nyelv, amin mindannyian tudtak volna, de nem volt lehetetlen feladat. Az esemény végén egy tárlat nyílt az elkészített fotókból. A képek témája a bevándorlók helyzete volt.

Ifjúsági kezdeményezés

18 és 30 év közötti fiatalok valósítanak meg közösen egy projektet regionális vagy országos szinten. Ehhez csupán egy jó ötlet kell és pár elszánt ember.

Szólhat pl.: egy kosárlabda pálya létrehozásáról. Töszegen a fiatalok egy olyan tv műsort hoztak létre, amelyben bemutatják a jogainkat kéthetente a helyi kábel tv – be. Mindent megterveztek a műsorhoz, zenét választottak.

Ez a délelőtt nagyon értékes volt számomra. Új történeteket hallhattam, ismeretlen emberektől.

Sajtos Renáta

gyobbat az unokatestvérek közül, engem bíztak meg, hogy vigyem el a kisebbeket hintázni. Próbáltam kibújni a feladat alól, de egy felnőtt sem ért rá, így nem volt mit tenni, meg a gyerekek is kérleltek. Gabika akkor hatéves lehetett, és félt a hintáktól. No, gondoltam, most jött el az én időm! Percekig gyözködtem, hogy nem kell félni, meg hogy milyen jó a hintán ülni, végül beleegyezett, hogy felül az óriáskerékre. Szerencsére körhinta nem volt... Nem tudom, melyikünk félt jobban eleinte, de a biztos, hogy végül még kétszer újra felültünk az „óriásnak” csak erős jóindulattal nevezhető kerékre. Ez volt az első élményem a hintákkal, de nagyon tetszett!

Eltelt úgy tíz-tizenkét év, míg újra közeli kapcsolatba kerültem a „repülés földi formájával”. Az egyik barátom egy bábcsoportot vezetett, s az egész éves jó munka jutalmául Budapestre utazhattak a Vidám Parkba. Engem kért meg, hogy kísérem el őket. Már ekkor éreztem, ez nem lesz egy átlagos kirándulás. Így is lett! Előtte már párszor jártam a Parkban, de csak „tisztos távolból” nézegettem a pörgő-forgószárguló masinákat, s persze leginkább a körhintát, ami az addig látottakhoz képest óriásinak tűnt. Volt a csoportban egy félős kislány, aki már a vonaton kijelentette: Ő bizony nem ül fel egyetlen hintára sem, s főként nem a hullámvasútra! Már akkor megfogalmazódott bennem az elhatározás, hogy rábeszélem. Az nem lehet, hogy egy jutalomúton ne érezze jól magát, és ne próbáljon ki semmit a többi tucatjátékból. Meséltem neki arról, hogy milyen jó érzés lefölszárguldozni a síneken, s hogy mennyire biztonságos. Mire Budapestre értünk, sikerült kicsikarni belőle egy ígéretet, azzal a feltétellel, hogy mellé ülök, és fogom a kezét. Mikor a beszállásra került a sor, hirtelen ötlettel azt javasoltam, hogy üljünk az első kocsiába, onnan lehet a legtöbbet látni. Elindultunk, fogtuk egymás kezét. Hogy az első pár hullám

Forogj, pörögj világ!

„Ha Isten azt akarná, hogy repüljek, szárnyakat adott volna, nem kezelet!”

Sokszor halljuk ezt a közhelyes idézetet – melynek eredetét magam sem ismerem –, amikor a repülés szóba kerül egy beszélgetésben. Általában azok emlegetik, akik tartanak a szilárd talajtól

való tartós elváltástól. Mégis, van ebben a tartózkodásban egy mélyen eltitkolt vágy is, de hiányzik hozzá a kellő bátorság.

Én is ebbe a csoportba tartozom. Igazolásként három rövid történetet mesélek el.

Amikor én kisgyermek voltam, a legfőbb látványosság, szórakozás és csoda – a circusz mellett – az évente kétféle három nagyobb ünnepen felállított vidám park volt. A céllövő, a lacikonyha, a sok finom és szemkápráztatóan

színes édesség, az ajándékok, a lufik, a horgászat a meseforgó hinta és a harsogó zene – kellhet-e ennél több egy kislánknak? Engem még sem ez varázsolt el az egész zajos forgatagban.

Az első alkalomtól fogva, félelemtől vegyes csodálkozással néztem, mit néztem, bámultam a körhintát a vurstliban! Vagy ahogyan akkoriban nevezték: a „forgót”, a lánchintát. Valahogy sosem volt elég bátorságom ahhoz, hogy felüljek rá. A szülők, a haverok, az unokatestvérek, nagynénik próbáltak rábeszélni, de hiába, nem és nem! Pedig elbűvölt a látvány, a lendület. A kiáltozó, sikoltozó, nevető fiúk-lányok, a pörgő, kicsapódó ülések, mind-mind hívogattak, szinte megszáditottak: gyere, próbáld ki Te is! Mégis mindig erősebb volt a félsz. Így telt el a gyermekkorom.

Úgy tizenhat-tizenhét éves lehettem, amikor először engedtek el egyedül vonattal a Miskolcon lakó nagynénémhez húsvétkor. A rokonok közül néhányan már előbb elutaztak, hogy együtt töltsük az ünnepeket. Maga az utazás is elég kalandosra sikeredett, de a történet szempontjából nem volt túl fontos. Mint rendesen, Miskolc egyik terén is állt a vurstli, s mint a legna-

alatt melyikünk szorította jobban a másik kezét, azt nehéz lenne eldönteni, de utána már együtt kiáltoztunk, sikoltoztunk a többiekkel, s nagyon boldogok voltunk, hogy nem hagytuk ki ezt az élményt. Mondanom se kell, életemben először ültem hullámvasúton...

Újabb tucatnyi év elmúltával az állatkertben vettünk részt egy játékos programon, mint szervezők, az Ifjúsági Önkormányzat néhány képviselőjével. Délután maradt pár óránk az indulásig, s közfelkiáltással „megtámadtuk” a vidámparkot, mondván: ha már itt vagyunk, nem hagyhatjuk ki az alkalmat! Mit mondjak, a régi favázas hullámvasút kivételével, szinte minden kicserélődött az évek során. Gyorsabb, nagyobb, csillogóbb – egyszóval veszélyesebb lett, legalábbis számomra. A többiek persze azonnal a „ciklonra” a hurokban megforduló hullámvasútra, meg hasonló „szörnyűségekre” ültek fel. Én megmaradtam a régi jó barátnál, a klasszikus hullámnál. Az egyik lány, Marika, nem, mert felülni az egyszerre három irányban is pörgő-forgó szerkezetre, meg az

„átfordulós” vasútra. Megbeszéltük, hogy az óriás hajóhinta az kevésbé rémisztő, mi próbáljuk ki azt. Nem részletezem, úgy jártunk, mint a viccbéli ember, aki a tizedik emeletről zuhanva, a földet éréig mondogatja: eddig jó... Az még elment, hogy iszonyú sebességgel közeledtünk hol a föld felé, hol az ég felé, de amikor pár másodpercre megállt a holtponton a hinta, majd átfordult, hát... azt nehéz lenne szavakkal körülírni! Ezért inkább ordítottunk, sikoltoztunk, miközben az óvatlan hintázók zsebéből csörömpölve hullottak alá az aprópénzek, kulcsok, meg ki tudja még mi minden. Mikor végre kiszálltunk a hajóból, nem tudtunk rendesen megállni, remegett a

lábunk. Le kellett ülnünk, de nagyon jól éreztük magunkat, és büszkék voltunk, hogy meg mertük tenni. Amikor a többiek odaértek, s kérdezték, milyen volt, természetesen „adtuk a nagyot”, mondván: semmiség, próbáljátok ki. Mikor hasonlóan, remegő lábbal szálltak ki, jót nevetünk rajtuk!

Azóta már ültem repülőgépen, voltam az Eiffel torony tetején, a bécsi Práter óriáskerekén, sífelvonóval Donovaly hólepte csúcsain, de körhintára még egyszer sem ültem fel.

Talán egyszer.

Ha lesz egy nálam is félnélkebb, akit bátorítani kell.

Neki tudnék bátorságot adni.

De egyedül – nem.

Pedig semmi mással nem hasonlítható össze az élmény: repülni, szárnyak nélkül, majdnem teljesen szabadon!

Horváth Tibor népművelő

A Hódmezővásárhelyi Városi Gyermek és Ifjúsági Önkormányzat felnőtt segítője

DÖK-ből VGYIÖ-be avagy egy mini-karrier története

folytatás a 2. oldalról

tókat egy délutáni beszélgetésre, ahol a felmerült problémákat megbeszélhettük, az ötleteken dolgozhattunk.

Érkezett néhány diákjogi probléma, s tudomást szereztünk pár tanár-diák konfliktusról is, de sajnos az sokszor nem derült ki, hogy kik írták a problémáikat, így nem tudtuk sem az illetékes tanárral, sem az adott diákkal megbeszélni a problémát.

Az egyik jellemző évről-évre visszatérő problémának az tűnt, hogy a mosdókból hiányzik a törölköző, szappan, papír. Sajnos az iskola anyagai keretei ezt nem engedhették meg, hiszen krétára is alig futott. Így a patronáló tanárral körülnéztünk a városi boltjaiban, hogy hol lehetne ezeket a legolcsóbban beszerezni. Kiszámoltuk, hogy egy félévre, mennyi szappanra, papírtörölkőre, és WC papírra lenne szükség, s azt, hogy ez egy diáknak mennyibe kerülne. A végeredmény – szerintem – nevetségesen alacsony összeg lett, csupán 65 forint. A tanárunk vállalta, hogy a tanári érte-

kezleten megkéri az osztályfőnököket, hogy szedjék össze a fejenként 65 forintot. Azonban az ötödéves osztályok úgy gondolták, hogy ők nem fognak fizetni azért, amit az iskolának kellene biztosítani számukra, így végül egyik osztályban sem került befizetésre a pénz. Egyrészt sem a probléma nem oldódott meg, másrészt pedig hiába fáradoztunk mindketten a megoldáson.

Ugyanazon évben történt, amikor egy ülésen felvettem, hogy készítsünk szervezeti és működési szabályzatot (SZMSZ-t) a DÖK-nek. Ezen az ülésen körülbelül nyolcan vettek részt. (Iskolánkban minimum 15 fő kellett volna, hogy minden osztály képviseltetve legyen.) Az ötlet felvetését követő beszélgetésből végül az derült ki, hogy senkinek sincs kedve ehhez, illetve különösebben nem is érdekli őket a diákönkormányzat. Vagy azért mert nem akarnak rá időt szakítani, vagy azért mert hisznek abban, hogy úgysem tudnak elérni semmit. Így SZMSZ-e sem lett a DÖK-nek, s jóformán ugyanúgy működött tovább mint eddig, azaz egy-két a tanárok által

szervezett programra papíron ráfogták, hogy azt a diákönkormányzat szervezete. Néhány évben kiírásra kerültek olyan pályázatok, melyeket az iskola nem, csak a DÖK nyújthatott be. Ezeket a tanárok megírták, mintha mi írtuk volna meg, majd az aktuális DÖK-elnökkel aláíratva elküldték.

Közben folyamatosan aktív tagja voltam a Városi Gyermek és Ifjúsági Önkormányzatnak is. A települési ifjúsági önkormányzat sokkal nagyobb lehetőséget biztosít egy fiatal számára, hogy kibontakozhasson. Sokkal kevesebb korlátja van, mint egy iskolai dök-nek, s általában tevékenységének csak a pénzügyi keretek és saját kreativitásuk szabhatnak határt. Emellett életre szóló barátságok is születtek, s ez sokkal inkább motivált. Sokkal jobban éreztem magam a VGYIÖ-ben, mint az iskolai dök-ben, így ez utóbbi háttérbe szorult, s a végén már sokkal kevésbé érdekelt.

Bálint Andrea
Hódmezővásárhely

„Közben

folyamatosan

aktív tagja

voltam a

Városi

Gyermek és

Ifjúsági

Önkormányzat

nak is”

Diák Közéletért Alapítvány

7630 Pécs, Rezgő u. 13.

Telefonszám: 20/5388-456

www.diakjog.hu

E-mail: info@diakjog.hu

A kiadvány
a Gyermek és Ifjúsági
Alapprogram
támogatásával jött
létre.

A Diák Közéletért Alapítvány fő feladatának a közoktatással kapcsolatos jogi ismeretterjesztést tartja. Célunk, hogy az iskolai, kollégiumi élet minden szereplője tisztában legyen jogai-
val és kötelezettségeivel, ily módon elősegítve az intézmények jogszerű működését.

Fő tevékenységeink:

- jogi tanácsadás diákoknak, szülőknek és pedagógusoknak iskolajogi kérdésekben;
- iskolajogi ismeretterjesztő előadások tartása tantestületek és diákok részére;
- diákjogi, diákönkormányzati honlapok működtetése;
- diákönkormányzati képzések lebonyolítása;
- az iskolai jogalkalmazás napi gyakorlatának kutatása;
- részvétel a diákok érdekeit és jogait befolyásoló jogszabályok véleményezésében.

www.diakjog.hu

Diákönkormányzati portál

A 2007. október 30-án Zánkán, az Országos Diákpárlemen-
ten elfogadott ajánlás több pontjában is rögzítették a küldöttek a diákön-
kormányzatok internetes megjelené-
sének, információhoz jutásának szük-
ségességét. A Diák Közéletért Alapít-
vány – az Oktatási és Kulturális Mi-
niszterium támogatásával – a
diákönkormányzati portált úgy ter-
vezte meg, és úgy működteti, hogy
az Országos Diákpárlament ajánlásá-
ban foglaltakat maradéktalanul telje-
síti.

A www.diakonkormanyzat.hu web-
oldal célja, hogy

- teret biztosítson országos, regi-
onális, helyi és intézményi szintű
diákönkormányzatok bemutat-
kozásának, saját weboldal kialakí-
tásának;
- elősegítse a diákönkormányza-
tok közti kapcsolatfelvételt,
tapasztalatcserét, a jó gyakorlat
bemutatását, közös projektek
indítását;
- elérhetővé tegye a diákönkor-
mányzatoknak szóló pályázati
felhívásokat;
- diákok aktív részvételével tudó-

sítson diákrendezvényekről;

- szakértők segítségével választ
adjon a diákönkormányzatokat
és a diákjogokat érintő kérdések
megválaszolásához;
- elektronikus alapú ismeretter-
jesztést folytasson
diákönkormányzati, diákjogi
témában pedagógusok és diákok
számára;
- bemutassa a témában hozzáfér-
hető papír alapú kiadványokat;
- segítsen kapcsolatot teremteni a
civil szervezetek és a diákönkor-
mányzatok között.

